

Maan nimeissa.

Hiilenkaivajain voitto

United Mine Workers of American (hiilenkaivajain järjestön) kolmen piirijärjestön konventsioni Pottsvillessä, Pennsylvaniassa, on päättynyt. Sopimus, jonka hiilenkaivajain ja hiilikaivosten omistajain edustajat laativat yhteisessä konferenssissaan New Yorkissa, on tullut hyväksytyksi. Rauha, tai ainakin osittainen rauha, Pennsylvanian kovan kivihiilen alueelle on taattu neljäksi vuodeksi.

Hiilenkaivajain edustajat, jotka olivat läsnä neuvotteluissa kaivosten omistajien kanssa, sanovat tämän olevan parhaimman sopimuksen, mitä kovan hiilen (Anthracite) kaivajat ovat koskaan kaivosten omistajilta saaneet. Hiilenkaivajain järjestön presidentti John P. White sanoo sitä suurim-

maksi voitoksi, mitä tämän maan järjestyneet työläiset ovat tänä voittojen vuotena saaneet.

Mitä sisältyy tähän sopimukseen, josta neuvoteltiin yli kahdeksaan viikkoon? Sopimuksen mukaan hiilenkaivajat saavat kahdeksantuntin työpäivän entisellä palkalla ja senlisäksi kolmesta seitsemään prosenttiin palkankorotusta. Kun otetaan huomioon työpäivän lyhennys, yhdeksästä kahdeksaan tuntiin, niin palkankorotus nousee viidestätoista kahteenkymmeneen prosenttiin. Hiilenkaivajain järjestön presidentti White sanoo 175,000 kaivosmiehen hyötävän palkankorotuksesta yhteensä noin kymmenen miljoonaa dollaria vuodessa, eli neljäkymmentä miljoonaa dollaria niinä neljä-

vuotena, jotka sopimus on voimassa.

Vaikka palkankorotuksen saaminen ja työpäivän lyhentäminen ovat tärkeitä — hyvin tärkeitä — työläisille, niin ainakin yhtä tärkeä, ellei vielä tärkeämpi on kolmas voitto, jonka kovan hiilenkaivajat nyt saivat, nimittäin hiilenkaivajain järjestön.

noissa, joilla on sopimus unionin kanssa. Kaivosmiesten, jotka eivät ole unionin jäseniä, olisi pitänyt yhtyä unioniin jos mielivät saada työtä näissä kaivannoissa. Orjasielujenkin, jotka eivät milään tahtoisi kuulua työväenjärjestöihin, olisi pitänyt näitä järjestöjä kannattaa, ellei muuten, niin ainakin rahallisesti, jos tah-

Käsiporaamista.

Vanha hidas poraamistapa, joka yhä enemmän välistyy koneen tieltä.

United Mine Workersin tunnustaminen. Hiilenkaivajat vaativat täydellistä unionin tunnustamista. He vaativat, että yhtiöiden, jotka allekirjottavat työsopimuksen unionin kanssa, on kannettava unionin maksut työläisiltään ja tilitettävä ne unionille. Se käytännössä merkitseisi sitä, että vain unionin jäsenet saavat työtä niiden yhtiöiden kaivan-

toivat ansaita elämänsä Pennsylvanian kovan hiilen kaivannoissa.

Tällainen oli alkuperäinen vaatimus, joka laadittiin hiilenkaivajain järjestön kansalliskonventionissa, Indianapolissa, viime helmikuulla. Vaatimus, jota kaivoskapitalistit voimakkaammin vastustivat, ei mennyt läpi alkuperäisessä muodossaan.

Kaivantojen omistajat eivät suostuneet käytäntöönottamaan union jäsenmaksujen palkoista perimistä. He kuitenkin tunnustivat hiilenkaivajain järjestön työläistensä viralliseksi edustajaksi. Toisin sanoen he tunnustivat joukkosopimuksien (collective bargaining) periaatteen. Tämäkin tunnustus on jo suuresta

kankorotusta yksilöinä. "Me emme vastusta palkankorotuksia, kunhan vain työläiset käyvät niitä yksilöinä pyytämässä. Me annamme kullekin työläiselle hänen ansionsa mukaan". Tällainen on ollut kaivosyhtiöiden mieliväite menneisyydessä. Käytännössä se ei ole merkinnyt mitään.

Porakone hillikaivannossa.

arvosta. Entisinä aikoina kaivostenomistajat eivät ole tunnustaneet uniota työläistensä edustajaksi. Vaikka he ovatkin ylläpitäneet yhtäläistä, tai lähes yhtäläistä, palkkataksaa kaikille kaivosmiehille, he eivät ole tunnustaneet työläistensä joukko-vaatimuksia. Kun työläiset ovat unionsa kautta esittäneet palkankorotusvaatimuksensa, on heitä neuvottu pyytämään pal-

Tänä kevänä kaivosyhtiöt luopuivat tästä kannastaan. Miksi he luopuivat siitä? Katsoivatko he union toimitsijat ystäviksensä, joidenka kanssa voi käydä kauppaa jäsenten työvoimasta ja tehdä "herrasmiesten sopimuksia"? Ei sinnepäinkään! Tämäkin järjestön tunnustaminen, vaikka se ei olekaan vielä niin täydellinen kuin työläiset vaativat, on sinänsä pitkäaikaisen

taistelun tulos. Hiilenkaivajat saivat sen vain järjestönsä voimalla. Unionia ei ole tähän asti tunnustettu, koska se ei ole edustanut hiilenkaivajain enemmistöä. Sen takana ei ole ollut sitä mahtia, joka pakottaa hiiliparoonit nöyrytymään.

Nyt on hiilenkaivajain järjestö voimakkaampi kuin se on koskaan ennen ollut. Sadasta seit-

järjestön ja se ei suinkaan ollut mikään myötätunnon ja ystävyyden osoitus.

* * *

Pennsylvanian, Ohion, Illinoisin ja Indianan pehmeän hiilen kaivajat ovat myös tänä keväänä tehneet sopimuksen kaivosten omistajain kanssa. Heidän

Hiilikaivoksen pohjassa.

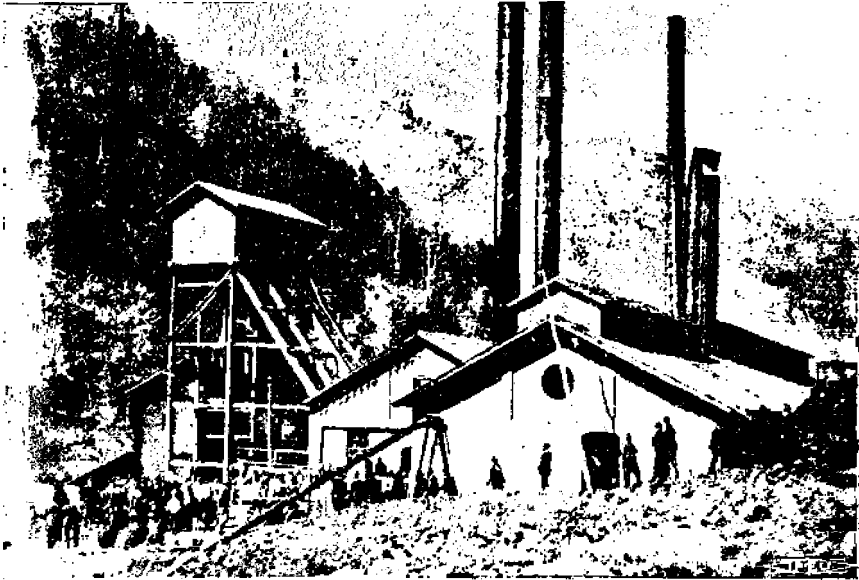
semästäkymmenestä viidestä tuhannesta Pennsylvanian kovan hiilenkaivajasta on noin 125 tuhatta järjestynyttä. Union jäsenet ovat määräävinä kovanhiilen kaivosteollisuudessa. Lakkokassat, joita on kerätty tämänkeväisten palkkariitojen varalta, ovat myös suuremmat kuin koskaan ennen. Kaivosten omistajat eivät halunneet käydä taisteluun union kanssa. Siksi he tunnustivat hiilenkaivajain

sopimuksensa on voimassa kaksi vuotta. Pehmeän hiilen kaivosten omistajatkin tunnustivat työläisten järjestön, antoivat työläisilleen kahdeksantunnin työpäivän, viiden prosenttin palkan korotuksen ja muita pienempiä parannuksia.

Vaikka pehmeän hiilen kaivajain voitto työläisten kannalta katsottuna on yhtä tärkeä kuin kovanhiilen kaivajainkin saavutukset, niin unionismin edistyk-

sen kannalta katsottuna näiden voittojen välillä on huomattava eroitus. Pehmeän hiilen kaivajat ovat yhteiskunnallisessa merkityksessä paljon tärkeämpiä tekijöitä kuin kovanhiilen kaivajat. Heidän työssä olemisestaan riippuu teollisuuden rattaiden pyöriminen. Jos pehmeähiilen tuotanto seisahtuu, seisahtuu koko teollisuus ja kauppa. Peh-

yhtiöt ovat olleet ensimmäisinä vaatimassa sovintoa. Mitä vilkkaammassa käynnissä teollisuus on ollut, sitä nopeammin on sovinto saatu aikaan. Uniutoiminnan arvon väheksyjät voivat väittää ja näennäisesti aivan oikeutetusti, että pehmeän hiilen kaivajien äskeinen voitto ei johnutun hiilenkaivajain voimakkaasta järjestäytymisestä, vaan

Kovanhiilen kaivokseen johtava maanpäällinen aukko ("shaft").

meää hiiltä käytetään rautateillä, laivoissa ja tehtaissa, kun taas kova kivihiili menee enimmäksensä lämmitystarkoituksiin. Tästä syystä pehmeän hiilenkaivajat ovat aina olleet edullisemmassa asemassa verrattuna kovanhiilen kaivajiin. Heidän on ollut paljon helpompi saada vaatimuksensa läpiajetuksi. Jos pehmeän hiilen kaivajat ovat uhanneet lakolla, kuten esim. tänä kevänä, teollisuuden harjoittajat, rautatie- ja höyrylaiva-

otollisesta tilanteesta, mikä valitsi teollisuudessa.

Kovanhiilen kaivajat ovat kokonaan toisenlaisessa asemassa. Teollisuuden sekä rautatie- ja höyrylaivaliikenteen vilkastuminen ei sanottavasti lisää kovan hiilen kysyntää ja kovanhiilen kaivajien voiton mahdollisuuksia. Vain pieni osa Yhdysvalloista kaivettavasta kovasta hiilestä käytetään höyryn synnyttämiseen teollisuuslaitoksissa. Se melkein kokonaisuudessaan käy-

tetään lämmitysvälineenä. Jos he taas lakkoutuvat, kaivosyhtiöiden on ostamansa sanomalehdistön avulla hyvin helppo luoda heille vastakkainen yleinen mielipide. Hiilenkaivajista tehdään "puoluettoman" suuren yleisön" vihollisia. He, vaatimalla tavattoman korkeita palkkoja ja lyhyitä työpäiviä, korottavat hiilenhintaa ja siten teke-

suorasti, eikä hetikään niin suuressa määrässä kuin pehmeän hiilen kaivajia.

Siksipä me voimme sanoa kovanhiilen kaivajien voittoa unionismin voitoksi. Se on saavutettu tekemällä järjestämis- ja valistustyötä, järjestäytymällä lujasti ja kaikkivoittavasti.

* * *

Pehmeän hiilen kaivoskylä.

vät loven köyhän miehen niukaan kassaan, kuten yleinen väite kuuluu.

Tästä syystä kovan hiilen kaivajien, voiton mahdollisuuksia laskiessaan, on luotettava paljon suuremmissa määrässä järjestönsä voimaan, jäsenmäärän suuruuteen ja kassojen tyhjentymättömyyteen kuin teollisuudessa vallitseviin otollisiin tilanteisiin. Luonnollisesti teollinen nousukausi auttaa heitäkin voiton saamisessa, mutta vain epä-

Hiilenkaivajain voitto puhuu selvää kieltä työläisten taloudellisen järjestymisen puolesta. Hiilenkaivu ei vaadi sanottavasti ammattitaitoa. Huomattava osa, ellei jo enenmistö, hiilenkaivajista on siirtolaisia. Heidän ei voida sanoa myyvän ammattitaitoaan, vaan työvoimaansa. Ja kuitenkin he ovat kyetneet luomaan voimakkaan taistelujärjestön, joka riistää lujasti liittoutuneilta kapitalisteilta myönnytyksen toisensa perästä. Siksi sen,

mikä on ollut mahdollista hiilenkaivajille, pitäisi olla mahdollista myös esim. terästeollisuuden työläisille.

Tällaisen taistelujärjestön luominen ei ole hetken asia. Hiilenkaivajain järjestö on kymmenien vuosien väsymättömän työn tulos. Siitä on pitkä aika kun "Molly McGuiret" Monongahela jokilaaksossa kävivät hiilenkaivajain taisteluita ja tavallaan laskivat perustuksen tälle järjestölle, United Mine Workers' of America, on läpikäynyt tuulet ja tuiskut ennen kun se on tullut siksi mahdiksi, joka se tänäpäivänä on.

Jos järjestöjä aiotaan luoda

muillakin aloilla, sama työ on tehtävä. Työläisten on ymmärrettävä, että suuria järjestöjä ei luoda tulisilla puheilla, mutta vain sitkeällä työllä. Ei ole myöskään työväenjärjestölle otollista syöksyä suin päin taisteluun ottamatta huomioon voiton mahdollisuuksia. Järjestön säilymisen ja edistymisen tähden lakko on pidettävä vain viimeisenä keinona. Hiilenkaivajain järjestö on oppinut sen taisteluistaan. Mitä suuremmaksi ja voimakkaammaksi järjestö on tullut, sitä harvemmin se turvautuu lakkoon. Ja suuren järjestön tarvitsee vain harvoin lakkoon turvautua. Y. M.

Tyypillisiä kalvantomiesten vaimoja.